

– Искам да изпратя това, моля! – каза Ейми Уайлд и побутна колета през пощенското гише.

Госпожа Пикъл, началничката на пощата, хвърли поглед на адреса.

– Навреме си – усмихна тя. – Пощата за континента още не е тръгнала.

– Браво! – изджафка териерът Хилтън, после побутна с лапа крака на Ейми. – Не забравяй и писмото.

Ейми не се изненада, че го разбира. На врата си тя носеше верижка с лъскави лапи. Тази верижка беше вълшебна и благодарение на нея можеше да разговаря с животните.

Момичето бръкна в джоба си и извади

писмото, за което бе споменал Хилтън.

– Да не забравя и това – каза то и подаде писмото на госпожа Пикъл. – Събирах талоните от кучешката храна, за да купя каучуков кокал на Хилтън.

Началничката на пощата се надвеси над гишето и се усмихна на териера. За нея думите му бяха прозвучали като най-обикновен кучешки лай.

– Гледай го ти това куче! – рече тя. – Така развълнувано лае, сякаш разбира за какво си говорим.

Ейми се изкушаваше да каже, че териерът наистина ги разбира, но не го направи. Магическата ѝ способност трябваше да остане в тайна – така ѝ бе казала леля Дейзи, нейната пралеля. Именно леля Дейзи даде огърлицата на Ейми, когато тя дойде с родителите си да живее на остров Клеймъркин. И никой друг в целия свят, само леля Дейзи знаеше, че когато Ейми носи огърлицата,

може да разговаря с животните.

Госпожа Пикъл залепи марка на писмото и го хвърли в чувала, който стоеше до стената под една тясна лавица. Върху тази лавица лежеше една сиамска котка. Тя се бе изпружила с цялата си дължина, а двете ѝ лапи и опашката ѝ висяха над ръба. Котката спеше дълбоко и блажено.

Госпожа Пикъл претегли колета на Ейми и му залепи колкото марки трябваха. След това хвърли и него в чувала. Колетът тупна вътре и шумът събуди котката. Сините ѝ очи се ококориха и тя се опита да стане, но лавицата беше много тясна.

– О, не! – изпищя Ейми, когато видя как сиамката загуби равновесие и се прекатури през ръба на лавицата.

За щастие не падна в чувала. Само забърса ръба му и се приземи на пода на четири лапи, както винаги правят

всички котки. След това вирна високо
носа и опашката си и се отърка
в краката на госпожа Пикъл.

Пощаджийката се разсмя и я погали
зад ушите.

– Добрата стара Уилоу! Винаги
когато падне от тази лавица, се
преструва, че е искала точно това
да се случи.

– Откъде е паднала, не разбрах? – попита Хилтън, който беше нисичък и не можа да види станалото.

Уилоу скочи върху гишето и погледна надолу към териера.

– Отникъде не съм паднала – измяукатя. – Просто се подхлъзнах нарочно.

– О, Боже! – извика госпожа Пикъл, която чуваше само оглушителен лай и мяукане. – Надявам се, че Уилоу и Хилтън няма да се сбият!

– Сигурна съм, че няма – успокои я Ейми, която знаеше, че кучето и котката са добри приятели.

Сякаш за да потвърди, че Ейми е права, Уилоу скочи от гишето в краката ѝ и подуши носа на Хилтън, който стори същото. След това котката вирна глава и излезе от пощата.

Ейми погледна след нея, после подаде на госпожа Пикъл парите за марките, кимна за довиждане и се приготви да тръгва.

– Почакай малко! – спря я началничката на пощата и размаха едно плюшено мече. – Това е на Бени Крафт. Трябва да го е изпуснал, докато майка му ми разказваше за ремонта на Холи Котидж. Не мога да затворя пощата и се чудя дали ти ще можеш да им върнеш мечето?

– Разбира се – кимна Ейми, прегърна мечето и тръгна заедно с Хилтън, който ситнеше до нея и важно махаше с опашка.

